

deres Hænder. En Landvæsenskommission bestaar først af 2 Proprietærer eller maaske 2 Godsejere og saa 1 Retsbetjent, og at de skulde være særlig kompetente til at skønne over det Spørgsmaal, hvorvidt og i hvilken Udstrækning en Kyststrækning skulde sikres mod Havet, naar der borttages Materialier derfra, kan jeg ikke tro. Der maatte dertil udkræves en Mængde forskellige Kundskaber, naturhistoriske, geognostiske osv. og navnlig et Kendskab til Havets Forhold, som man ikke er vant til at finde hos en Landmand, som maaske bor mange Mile inde i Landet, og heller ikke hos en Retsbetjent. Jeg synes, man maatte kunne finde en bedre Domstol end den, her bliver etableret, og jeg samstemmer der med den Tanke, som kom frem fra det ærede 11te kongevalgte Medlem (A. Hage), der siger: Lad os hellere fra første Færd af lægge det i Kystinspektørens Haand, lad ham i ethvert Tilfælde med Sanktion af Landbrugsministeriet i første Linie bestemme, hvilke Kyststrækninger der skulle være fredede; kunde der saa finde Appel af en saadan Afgørelse Sted, var det meget godt; men det vilde bevirke, at i mange Tilfælde, hvor Folk vare fornøjede med den sagkyndige Afgørelse, vilde der ikke voldes større Ulejlighed og navnlig ikke større Bekostning. Det er Kystinspektøren, der udsender sine Kort og Bekendtgørelser, og hvis Folk i Almindelighed ere fornøjede dermed, saa er Sagen klar. Der kan saa være Rekurs og Appel til Landbrugsministeriet, som naturligvis altid vil være i Stand til at faa en særlig sagkyndig Udtalelse om Sagen. Deri finder jeg mere Garanti end i disse Landvæsenskommissioner.

Nu kommer dertil, at Lovforslaget her henviser til Lov om Landvæsenskommissioner af 30te December 1858. Det vil nemlig sige, at vi beholde hele den processuelle Fremgangsmaade, som udførlig der er angivet. Det er denne, som skal anvendes, og jeg tror, at den højterede Minister mente, at man her har hele den processuelle Fremgangsmaade gennem Loven af 1858, og at man derfor ikke behøvede at lave noget nyt. Men hvad gør man saa? Man har i § 3 gjort nogle Ændringer og Undtagelser, hvoriblandt denne meget væsentlige, at til denne Landvæsens- eller rettere Vandvæsenskommission skal der ikke finde speciel Indstævning Sted, men kun offentlig. Men hvis ærede Medlemmer ville læse Loven af 1858, ville de finde, at der helt igennem er Tale om særlig Indstævning af de Personer, som ere

interesserede i Klagen; ganske som i en anden Proces har man ogsaa der bestemte Parter. Men her gør man i § 3 den Ændring, at det hele er en offentlig Sag, hvor der ikke skal være særlig Stævning. Der skal blot være en offentlig Indkaldelse i en Avis. Man gaar saa ud fra, at Folk læse deres Aviser og derved blive bekendte med, hvad der foregaar. Dertil kommer nogen Uklarhed i de første §§ 2 og 3, som vistnok derfor kunne komme til at virke meget ubilligt, det vil sige, det hele er fra første Færd baseret paa, at Kystinspektøren skal undersøge alle Landets Kyster, hvad der er et meget stort Arbejde at paalægge ham — det er mange Hundrede Mile — og danne sig et begrundet Skøn om, hvorvidt der er Fare paa Færde eller ikke. Det vil kunne vare 4—5 Aar, inden han kommer til Ende med det. Saa skal han komme med en Redegørelse for, hvorledes han motiverer sit Forslag, og det Forslag skal for hvert Amt bringes ind for en eller flere Landvæsenskommissioner. Saa skal der udstedes denne offentlige Indbydelse til et Møde, hvorpaa alle, som ønske det, have at varetage deres Interesser, og saa staa der i § 3, at Indkaldelsen skal indeholde en Opfordring til dem, som maatte føle deres Interesser berørte ved den paagældende Foranstaltning, til at møde og varetage deres Tary. Kystinspektørens Forslag skal jo være bekendtgjort i Aviserne, eller der skal gives Adgang til at gøre sig bekendt dermed paa et passende Sted. Naar nu en Mand har læst dette og er misfornøjet dermed, blandt andet fordi hans Ejendom er forbigaaet, har han saa Lov til at bringe Sagen frem for en Landvæsenskommission? Hvis han nu har læst det, er der maaske andre, som ogsaa have læst Forslaget, men som ere vel fornøjede dermed, fordi Forslaget omfatter deres Ejendom. De sige maaske, at da Forslaget omfatter deres Ejendom, behøve de ikke at give Møde; det er overmaade godt. Men saa kommer der en Nabo, en Stenfisker, frem paa dette første Landvæsenskommissionsmøde og gør Indsigelse og forlanger, at denne Ejendom ikke skal fredes. Der bliver saa Diskussion, og der fremkommer en Kendelse om, at min Ejendom ikke skal fredes. Men jeg har gaaet i den salige Tro, at det var afgjort ved Kystinspektørens Forslag og derfor ment, at jeg ikke behøvede at møde. Naar der saa bliver Spørgsmaal om at paanske denne Kendelse til Landvæsenskommissionen, saa møder § 5, der siger: „Enhver, der har givet Møde for Landvæsens-